

Cuvant la Duminica dupa Inaltarea Sfintei Cruci

Pr Iachint de la Manastirea Putna

“Cel ce vointe sa vina dupa Mine sa se lepede de sine, sa-si ia crucea si sa-Mi urmeze Mie.” (Marcu 8, 34)

Iubiti credinciosi, Mare este taina si puterea Sfintei Cruci! De la facerea omului si pana la intruparea Domnului nostru Iisus Hristos, nu a fost cunoscut semnul Sfintei Cruci, nu se stia ca prin ea se va mantui tot neamul omenesc. Ba, din contra, crucea era socotita ca un semn de ocară. Cu toate acestea, crucea si atunci facea minuni. Ea si atunci lucra in lume, dar nu direct, ci prin inchipuire, prin simboluri. Simbolurile cele mai obisnuite ale Sfintei Cruci din Vechiul Testament sunt: pomul cunostintei binelui si raului, din mijlocul raiului, toiagul lui Moise, care prin intruchiparea crucii a despartit in doua apele Marii Rosii; lemnul care a indulcit apele cele amare ale marii din pustiu Arabia; sarpele cel de arama, care a fost inaltat pe stalp inalt in mijlocul poporului, toiagul lui Aaron care odraslise etc. Semnul Sfintei Cruci a mai fost inchipuit de Isaac, care a binecuvantat pe fiul sau Iacov cu miinile incrucisate, si de Moise, care a stat cu mainile intinse la rugaciune, in forma crucii, pana ce evreii au biruit pe amaleciti (Iesire). Dar taina crucii este ascunsa de la inceput in toata zidirea, caci toate sunt facute in chipul crucii, toate se misca in forma crucii. Si pentru ce toate acestea? Pentru ca taina mantuirii lumii pe cruce, prin patima, prin suferinta, a fost de la inceput randuita de Dumnezeu si ascunsa in fiecare faptura. Ce este altceva o pasare care zboara, daca nu o cruce care infrunta vanturile si biruieste inaltimile vazduhului? Ce este un fir de iarba sau o floare cu petalele desfacute, daca nu o cruce impodobita in mii de culori? Ce este un copac cu crengi si frunze, daca nu un turn inalt cu multe si nenumarate cruci? Ce este cerul instelat, daca nu un covor minunat cusut cu cruci de stele de mana nevazutului Dumnezeu, stele care se misca si raspandesc raze de lumina numai in forma crucii? Dar cel mai puternic simbol al crucii este insusi omul. Deci, pana la intruparea Domnului, crucea lucra in lume numai prin umbre si inchipuri, iar la inaltarea Domnului pe Cruce ea s-a sfintit, a primit puteri dumnezeiesti, s-a umplut de daruri, a devenit scara catre cer si steag de biruinta al Crestinatatiei. Din clipa cand crucea ca o mama L-a purtat pe Hristos pe bratele ei si L-a aratat ingerilor si oamenilor, din clipa aceea crucea inseamna “lungimea, latimea si inaltimea dragostei lui Dumnezeu” fata de noi, oamenii (Sfantul Grigorie de Nyssa). Iar dupa alti talcuitori, crucea se poate intelege si altfel. Bratul vertical al crucii inseamna puterea Dumnezeirii, care vesnic ramane neschimbata si stapaneste toate cele de sus si cele de jos, iar bratul orizontal al crucii inseamna toata lumea cea zidita, care atarna de purtarea de grija a lui Dumnezeu. Si acolo unde se intalnesc bratele crucii, acolo se intalneste Dumnezeu cu omul, acolo se imprieteneste cerul cu pamantul, acolo este altarul inimii omenesti, acolo se inalta Biserica dragostei crestine, acolo arde vesnic focul dumnezeiestii iubiri. Dupa patima cea de bunavoie, umbrele au disparut, tainele s-au descoperit, blestemul s-a schimbat in binecuvantare, moartea in izvor de apa noua, mormantul s-a transformat in biserica crestina, iar toiagul lui Moise s-a inlocuit cu toiagul Crucii lui Hristos. Iata roadele dragostei lui Hristos. Iata ispravile crucii de doua mii de ani! Si primul care ne-a iubit atat de mult a fost Cel care ne-a zidit, a fost Cel care a dus intai crucea pentru noi, adica Iisus Hristos, Mantuitorul lumii. Dar pentru mantuirea noastra nu a fost numai atat, ca Hristos sa stea pe cruce si noi pe scaune, El sus si noi jos, El sa suferă pentru noi si noi sa ne desfatam sub crucea Lui, El sa bea otet si fiere iar noi sa ne imbatam de vin, El sa rabde spini si sulita pentru noi, iar noi sa primim cununi de biruinta, El sa privegheze, iar noi sa

dormim, El sa-si dea viata pentru noi, iar noi sa luam viata si cinstea semenilor nostri. Daca Hristos zideste, iar noi daramam, in zadar mai traim. Daca Hristos aduna, iar noi risipim, spre osanda ne-am nascut. Daca Hristos sufera, iar noi ne veselim, fara folos traim, caci nu ne mantuim. Ce trebuie dar sa facem ca sa ne mantuim? Sa facem ce a facut si Iisus Hristos. Adica sa ducem crucea vietii noastre asemenea Lui, asa cum ne vorbeste Evanghelia de astazi. Auziti ce zice Domnul:

“Cel ce voieste sa vina dupa Mine sa se lepede de sine, sa-si ia crucea si Sa-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34).

Nu zice ca tot omul sa-si ia crucea, ci numai “cel ce voieste sa vina dupa Mine”. Vedeti cat de mare este vointa si libertatea omului? Nici Insusi Hristos nu i-o rapeste. Apoi: “sa se lepede de sine”. Cum? Adica sa se lepede de poftele sale, de placerile trupului sau, de lacomie, de zgarcenie sau de haine scumpe, de voile sale, de trufia vietii acestea si de tot pacatul. Si dupa aceea ce sa mai faca? “Sa-si ia crucea sa”. Nu spune sa ia crucea lui Hristos, ci fiecare pe a sa cruce si s-o poarte. Caci Hristos singur Isi poarta crucea Lui. Adica cei casatoriti sa-si duca crucea vietii de familie, vaduvele – crucea vaduviei, fecioarele – crucea fecioriei, calugarii – crucea pustniciei, bolnavii – crucea suferintei. Iar dupa ridicarea crucii, ce trebuie sa mai faca crestinul?

“Sa-Mi urmeze Mie”

– zice Domnul.

Unde? Pe Tabor, unde este atata bucurie si lumina? Nu! Sau la malul Tiberiadei, sa se indestuleze de peste? Nu! Sau in pustie, sa se sature din painile cele inmultite? Nu! Dar unde sa-l urmeze lui Hristos? Acolo unde a mers si El, adica acolo, pe Golgota, sau in vazul lumii si al ingerilor. Si ce sa faca acolo? Sa se odihneasca de cale? Nu! Sa faca ce a facut si Domnul. Sa se rastigneasca impreuna cu El si alaturi de El, acolo, afara de tabara, ca sa si invieze o data cu El. Adica sa sufere ocarile oamenilor, sa sufere necazurile vietii, sa biruiasca ispitele trupului, sa primeasca palme si spini pe frunte de la rude, de la prieteni si chiar de la copiii sai, apoi sa moara rugandu-se pentru ei. Acesta este drumul, aceasta este calea mantuirii si acesta este paharul lui Hristos. Dar poate cineva ma va intreba: Cand peste tot cresc atatea flori, cand pamantul este plin de atatea roade, de soare si izvoare, de lumina si atatea desfatari, pentru ce ma silesti sa port in spate o cruce atat de grea, sa sufar spini si cuie in toata viata mea? Oare eu nu am acelasi drept la viata, la fericire pe pamant ca si ceilalti oameni? Omule, nu-ti fac tie strambatate! Acestea nu sunt cuvintele mele, ci ale lui Iisus Hristos. Si nici El nu te sileste pe tine sa suferi impreuna cu El si sa te rastignesti alaturi de El. Caci El auzi ce zice: numai

“cela ce voieste sa vina dupa Mine”.

El nu-l sileste pe om, ci numai il cheama. Nu-l trage de mana, dar o viata intreaga il asteapta sa vina la pocainta. Daca voiesti viata, vino. Daca iubesti moartea si lumea, ramai pe loc. Daca crezi ca nu vei muri si ca vei fi fericit fara Hristos, mergi pe calea cea lata a pierzarii, iar daca “iubesti-viata si doresti sa vezi zile bune” (Ps. 33), sileste-te sa mergi pe calea cea ingusta a pocaintei. Altul poate iarasi va intreba: Dar pentru ce atata chin suferinta, cuie, spini si cruce pentru Hristos in toata viata aceasta? Pentru mantuirea sufletelor noastre, caci auzi ce zice mai departe Sfanta Evanghelie:

“Cine va vrea sa-si mantuiasca sufletul sau – prin desfatari – pierde-l va el; iar cine isi va pierde sufletul sau – prin necazuri – pentru Mine si pentru Evanghelie, acela se va mantui pe el. Caci ce va folosi

omului de ar dobandi lumea si-si va pierde sufletul sau? Sau ce va da omul in schimb pentru sufletul sau?" (Marcu 8, 35-37).

Deci toata osteneala crestinului pe pamant este spre a-si mantui sufletul sau si a dobandi viata vesnica. Sufletul este scanteia lui Dumnezeu in trupul omului, este comoara ascunsa in tarina acestei vietii. Si cine reuseste sa afle aceasta comoara, acela a aflat totul. Cine reuseste sa afle pe Hristos in sufletul sau, prin credinta si fapte bune, acela a dobandit sufletul sau si se face mostenitor al vietii de veci. Sufletul se primeste de la Dumnezeu prin zamislire. Se curata de pacatul stramosesc prin baia botezului, se pastreaza curat prin pocainta si fapte bune. Fericit cel ce stie cum sa-si mantuiasca sufletul sau. Fericit cel ce-si duce cu rabdare crucea vietii sale. Fericit cel ce vointe si se sileste sa mearga pe calea cea stramta, care duce la Hristos!

Iubiti credinciosi,

Am auzit ca Domnul nostru Iisus Hristos ne-a poruncit celor ce voim sa-L urmam ca fiecare sa-si poarte crucea sa. Si care sunt cele mai obisnuite cruci pe care le poarta oamenii ? Crucea casniciei, crucea cresterii copiilor, crucea fecioarelor, crucea vaduvelor, a batranilor, a bolnavilor, a pustnicilor si a tuturor necajitilor. Caci fiecare om isi are pe pamant crucea sa de dus, isi are partea sa de suferinta. Iar de felul cum isi duce crucea sa depinde insasi mentinerea sufletului sau. Si pentru ca vad inaintea dvs atatia copilasi care stau langa icoana Maicii Domnului, ca un buchet de crini, voi cautati sa vorbesc intai de crucea celor casatoriti. Cu adevarat, grea si nu usoara este crucea casniciei. Ca cei injugati cu taina nuntii sunt datoriti sa-si duca cu multa rabdare, pana la moarte, crucea familiei. Cei casatoriti sunt datoriti sa-si pazeasca cinstea casei lor, sunt datoriti sa nasca copii si sa-i creasca in frica lui Dumnezeu. Sunt datoriti sa rabde atatea necazuri, dureri, lipsuri saracie, boli, frica, primejdii pentru viata si viitorul copiilor lor, ba uneori sa-si dea si viata pentru salvarea lor. Nu usoara este si crucea celor ce si-au ales sa traiasca in feciorie. Acestia toata viata trebuie sa-si pazeasca simturile lor, sa se lupte cu gandurile rele, sa-si incinga trupul cu crucea postului si sa se roage neincetat. Mai grea este crucea calugarilor. Acestia trebuie sa se lupte direct cu diavolii. Ei si-au ales sa traiasca o viata straina de a tuturor. Ei trebuie sa se lupte impotriva lor, sa rastoarne legile firii, sa urmeze ingerilor, sa imite pe Hristos, sa-i ajunga din urma pe sfinti. Ei au datorita sa se roage neincetat, sa-si faca buzele biserica si inimile tron dumnezeiesc. Ei au datorita sa-si infraneze trupul, mintea si toate simturile de la tot pacatul; adica sa-si imblanzeasca simturile, sa-si stapaneasca saltarile trupului si sa-si robeasca pe trup duhului. Sa fie cu plansul inlauntrul, cu lacrimile in ochi, cu gandul la moarte, cu mintea in cer si cu inima la Dumnezeu. Greu de dus este si crucea batranetii, cand omul este parasit de toate: si de puteri, si de sanatate, si de copii, si de prieteni, si de bucuria vietii. Atunci, "cand vor pieri toate gandurile lui", el trebuie sa se lupte cu frica mortii, cu musturarea constiintei si cu duhurile rautatii care l-au robit in viata. Dar crucea suferintei, a bolilor, cine o va putea purta? Ca cei ce zac pe patul suferintei nu mai doresc nimic in viata, decat cate un pahar cu apa sa-si racoreasca arsita bolii. Ei nu mai nalucesc avere, nu mai vor case frumoase, nici cinste de la oameni. Nu mai vor sa se certe cu nimeni, nici sa se judece, nici sa se desfateze, nici sa se veseleasca. Ei nu pot sa mai guste din dulceata acestei vietii. Ci uscati de suferinta, arsi de focul durerii, deznadajduiti de desertaciunea acestei vietii, zac parasiti de toti pe patul suferintei, asteptand o zi mai senina pentru ei. Si asa dorm putin, cu nadejdea vindecarii, dar de multe ori soarele nu mai rasare pentru ei niciodata. Grea este si crucea vaduviei, a sarmanilor si orfanilor, ca toti acestia nu mai aud cuvint bun si glas de mangaiere in casa lor. Nu mai au paine calda pe masa lor, nu lemne la vreme in vatra lor, nu ban de prisos in mana lor, nu haina groasa in cuierul lor. De peste tot aud cuvinte de ocara, de ras si de necinste. Si asa, cu durere isi mananca painea lor, cu lacrimi isi uda perna lor si cu suspinuri isi trec zilele

lor. Numai Dumnezeu ii mangaie si-i intareste in drumul vietii lor. Si asa, fratilor, fiecare crestin isi are de dus o cruce in viata aceasta. Iar cine spune ca nu simte greutatea crucii sale, acela mincinos este si rob al veacului acestuia. Iar cine nu vrea sa-si ia crucea si sa urmeze lui Hristos, acela strain este de Hristos si nu va vedea fata Lui in veac.

Iubiti credinciosi,

Daca viata noastra este o cruce si daca numai prin cruce putem ajunge la Dumnezeu, ne putem mantui, apoi avem datoria sa ne purtam fiecare crucea vietii pe care ne-a randuit-o bunul nostru Mantuitor. Iar cine vrea sa-si usureze crucea sau chiar sa si-o lepede pe cale, acela tradator este si va fi judecat cu Iuda vanzatorul. Parintii care vor sa-si usureze crucea casniciei omorandu-si pruncii lor, aceia nu sunt crestini, ci ucigasi, si cu acestia vor fi judecati. Fecioarele si vaduvele care isi pierd rabdarea in focul ispitelor si-si leapada crucea, facand-se casa a dezmiardarilor mai inainte de legiuita nunta, acelea roabe sunt ale lumii, iar nu mirese ale lui Hristos. Bolnavii si batranii care se deznadajduiesc de viata lor, care cartesc in suferinta lor, care se blesteama in asternutul lor, care isi doresc moartea si nu se lasa in voia Domnului, aceia cu grea moarte se sfarsesc si nu vor scapa de osanda. Pastorii si pustnicii care nu-si pazesc dregatoria lor, care isi calca juramantul lor, care dorm in toiegele lor, care beau si se veselesc, in timp ce turma lor este sfasiata de lup, aceia mai grea osanda decat toti oamenii vor lua. Caci "sluga care cunoaste mult, mai mult se va bate". Iar daca vrem sa scapam de toate acestea, sa ne ducem cu rabdare si credinta crucea vietii. Tacuti, smeriti, linistiti, cu rugaciunea in minte si cu privirile spre cer, sa mergem pe urmele Domnului. Nimeni sa nu se imputineze, nimeni sa nu cartasca. Putin mai avem de urcat si vom ajunge sus. Acolo ne vom odihni. Dumneavoastra, parintilor, truditi-va ziua si noaptea pentru hrana si buna crestere a copiilor; mare rasplata veti lua daca veti face din ei crestini buni si fii credinciosi Bisericii si societatii. Lasati copiii, cat sunt mici, sa se joace, sa se bucure, sa slaveasca pe Dumnezeu, caci ei imita pe ingeri. Nu le spuneti necazurile pe care le aveti. Ascundeti-va lacrimile de ochii lor. Si asa, fiecare sa urmeze Domnului nostru Iisus Hristos. Cei bolnavi sa ceara rabdare, batranii mangaiere, saracii hrana, vaduvele adapost si cu totii mantuire. Nimeni sa nu fuga de langa Domnul, nimeni sa nu se rusineze de crucea si ranele Lui. Caci mantuirea noastra si a lumii numai prin cruce si prin rane se va savarsi. Amin.

Sursa: Parintele Iachint al Putnei, Editura Bizantina, 2000